

# Évközi 6. vasárnap

1Kor 10,31-11,1

## Mindent Isten dicsőségére

*<sup>31</sup>Tehát akár esztek, akár isztok vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére. <sup>32</sup>Se zsidót, se pogányt, se az Isten egyházát ne botránkoztatassátok meg, <sup>33</sup>mint ahogy én is mindenkinek kedvében járok. Nem azt keresem, ami nekem hasznos, hanem ami másoknak van javára, hogy üdvözüljenek.*

*<sup>1</sup>Legyetek követőim, mint ahogy én Krisztus követője vagyok.*

Pál olyan vallásban nőtt fel, amely pontosan szabályozta az emberi viselkedés számos elemét, és előírta például, hogy mit nem szabad tenni szombaton, milyen étel teszi tisztátalanná az embert, és kivel szabad érintkezni és kivel nem. A pogány társadalom is tele volt az emberi tevékenység kategorizálásával. A rabszolgák munkáját nem végezték el a szabadok, a nők munkáját a férfiak, sőt a hivatalokban is pontosan szabályozták a beosztottak és főnökeik magasabb rangú munkáját. Néhány munkáról azt tartották, hogy szükséges rossz, aki pedig végzi, az a társadalom alantasabb tagjai közé tartozik.

Hasonlóan elkülönült a hétköznapi tevékenység, a művészi tevékenység és a liturgikus tevékenység. A művészi tevékenységet esetleg határesetnek tartották, amelyet lehetett működtetni az istenek dicséretére is. De az istenek dicséretére az a munka számított, amit liturgiának neveztek. Csak ezt a szakrális tevékenységet vélték alkalmasnak arra, hogy Istent dicsérje. Főállásban ezt a különböző vallásokhoz tartozó papok végezték, akik ezért az isteneknek felajánlott adományokból részesültek. Az emberek pedig Isten dicséretére elvégezték a szertartásokat, vagy elvégeztették a megfizetett pappal, aki az ő nevükben végezte a liturgiát, és ezzel letudták Isten dicsőítését, a többi tevékenységhez már semmi köze nem volt az isteneknek.

Pál ettől a szemlélettől akarja megszabadítani a korintusi híveket, akik között különböző foglalkozású és társadalmi rangú személy van. Mindegyik munkáját egyformán értékesnek tartja, mert egyrészt hozzájárul a társadalom működtetéséhez, mint az előkelőbb és az alantas tagjai az emberi testnek a test funkcionális működéséhez. Másrészt a keresztyénység nem kultuszvallás, és főleg ebben a kezdeti mozgalmi időszakban nem az. A kezdetleges liturgia, sőt a legfőbb liturgia – a szentmise – később is, formálisan alig különbözik a hétköznapi

étkezéstől. A különbség, hogy ezt az étkezést Isten dicsőségére végzik. De a keresztények az Isten szolgálatát nem tudhatják le azzal, hogy részt vesznek ezen a liturgián, és Isten nélkül folytatják életüket és tevékenységüket. Mindent, amit tesznek, azzal Istent dicsérhetik, ha azt maguk és mások megszentelésére végzik. Már Jézus is azt mondta, hogy aki egy pohár friss vizet ad embertársának (Mt 10,42), mert az övé, vagyis azért, mert Jézus tanítványa, már üdvözülni fog. Itt az apostol minden tevékenység Istent dicsőítő lehetőségére hívja fel a figyelmet. A keresztények tehát nem rituáléval, hanem tevékenységükkel szentelik meg embertársaikat és a világot.

Ráadásul mindennapi tevékenységük hasznában másokat is akarnak részesíteni (33. v.) és nemcsak maguk hasznára végzik. Ez a szemlélet a legjobb módja a szolidáris és szociális magatartás kialakításának, amely társadalmi rétegeket, etnikumot és vallást is képes áthidalni. Még az előítéletektől terhelt társadalomban is közvetítő lehet az ilyen magatartással végzett emberi tevékenység, mert alkalmas arra, hogy az ember és Isten jóindulatát közvetítse a gyanakvó ellenséges és előítéletes emberek felé. Pál azonban mindezt úgy mondja, hogy mielőtt erről beszélt volna, és másoknak ajánlotta volna ezt az emberi magatartást, ő már régen így él. Röviden az a Krisztus követése.

Kétségtelen, hogy azok a keresztények – akár közösségvezetők, akár csak templomba járók –, ha nem így élik meg keresztény hitüket, inkább erősítik a keresztények elleni előítéleteket, mint használnak az evangélium terjesztésében. Ebben a tekintetben van még mit tanulnunk Páltól.